

[Axel Kristensen.]

hvor samfundet må gribe ind; men det vil igen sige, at man nu siger til parterne: I behøver ikke at blive enige, for hvis I ikke bliver enige, klarer folkettinget det for jer. Men efter hele den argumentation, der har været ført fra parterne i overenskomst-situationen og af alle modstandere af tvungen voldgift i øvrigt, siges der netop: så længe der findes en instans til, vil parterne ikke blive enige, så længe vil de regne med, at de kan opnå mere, for de kan gå videre til næste instans. Derfor er disse tilsagn om, at man vil gribe ind, det, der gør, at parterne ikke bliver enige. Derfor synes jeg, at hvis man udskiller de områder, hvor samfundet ikke kan tåle en konflikt, og siger: i øvrigt må I selv om resten, så er der overvejende sandsynlighed for, at parterne bliver enige herom, og så vil de også blive enige om de andre ting, der har været midlertidigt undtaget fra konflikt.

Jeg har i øvrigt ikke meget at sige til det ærede medlem hr. Baunsgaard og det ærede medlem hr. Niels Andersen, for de var ganske overordentlig uklare. De skulle nemlig klare den situation at have været tilhængere af tvungen voldgift og alligevel gå imod den. Jeg vil imidlertid gerne spørge det ærede medlem hr. Baunsgaard, om han vil være med, hvis vi laver det mere vidtgående. Det ærede medlem kan stille forslag herom i udvalget, og så kan vi se, om vi kan blive enige, lad os prøve det. Det ærede medlem kan ikke afvise dette lovforslag med, at det er utilstrækkeligt, og samtidig sige, at han ikke vil være med, hvis man går videre. Der skal være en lille smule logik i, hvad der siges.

Til slut vil jeg gerne sige til den højt-ærede arbejdsminister, at der er da en himmelvid forskel mellem folketingets indgreb og denne voldgiftsdomstol. Det, folketinget skal tage stilling til, er hele historien, der bliver forelagt os, når vi har storkonflikt, men det skal voldgiftsdomstolen ikke — her udskyder man de livsvigtige ting, til de andre er blevet færdige, så har man et grundlag at afsige en kendelse på. Folketinget stilles over for dette, at en af parterne har forkastet et forligsforslag, og så skal folketinget ophøje det til lov, det er da noget helt andet. Der foreligger ikke

noget, der er tiltrådt, der foreligger ikke et lønniveau, der er godkendt, der foreligger ingen retsregler, der er godkendt, derfor har de to ting intet med hinanden at gøre.

Jeg håber stadig, at man i udvalget vil gå ind i et sagligt arbejde for at formulere en lovgivning, der vil være gavnlig for alle parter.

Hans Rasmussen: Det ærede medlem hr. Axel Kristensens sidste bemærkninger var jo betydelig matte, og det lover godt for det kommende udvalgsarbejde, som jeg forstår oppositionspartierne ønsker, således at det ærede medlem måske kan drages tilbage til de retningslinjer, han tidligere er gået ind for.

Jeg vil blot erindre om, at den eneste tvungne voldgift, vi virkelig har gennemført her i landet, var inden for bankvirksomhederne. Den havde et enkelt spørgsmål til behandling, ligeløn for mandlige og kvindelige funktionærer, og sagen tog sin begyndelse omkring midten af februar og sluttede i midten af maj; man havde i alt tre måneder til at klare det i. Inden for jernindustrien, og tilsvarende inden for mange andre erhvervsvirksomheder, har vi lønnen fastsat af 35 forskellige løneheder. Jeg gad nok vidst, hvordan en tvungen voldgift, når der er uoverensstemmelse mellem parterne om disse løneheder, skulle kunne afklare det.

Jeg synes ikke, de betragtninger, oppositionen har fremført, har været overbevisende. Man må dog regne med, at vi lever under et demokrati, og et demokrati kan til tider være vanskeligt at leve under; det ved vi i tinget så godt som nogen. Jeg har siddet her i adskillige år, og der har været visse sager om meget vigtige, principielle, sociale og økonomiske spørgsmål, som det høje ting har måttet give op over for, og som har voldt en masse mennesker kvaler, fordi man ikke har kunnet lave en lovgivning herom. Hvad skal man gøre ved det? Det er demokratiets tilskikkelse. Det er den livsform, vi har indpasset os under, og den må vel også omsætte sig i de afskygninger af samfundsliv, der eksisterer i vort land.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen henviser til, at opdelingen af arbejdskraften eller indretningen af vore organisationer ikke er så god, som den kunne være. Jeg